

## Arrest

nr. 198 264 van 22 januari 2018  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor verzoeker, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 26 november 2015 asiel aan. Op 27 april 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

## **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Khairabad, gelegen in het district Surkhrot in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van origine. U bent ongeschoold en werkt sinds uw kindertijd als kleermaker. U bent ongehuwd en beweerde bij uw aankomst in België bijna zestien jaar oud te zijn.*

*U werkte reeds lange tijd als kleermaker in Khairabad. Een soldaat van het nationale leger kwam regelmatig langs in de winkel om thee te drinken, even te rusten tijdens zijn patrouilles en om af en toe iets te laten repareren. Aanvankelijk kwam hij een keer per week langs, maar vervolgens kwam hij frequenter. Op een avond, toen u de winkel had gesloten en naar huis ging, werd u onderweg opgewacht door zes talibs. Ze boeiden uw handen, bonden een blinddoek voor uw ogen en namen u mee met hun motorfiets. Ze brachten u naar de bergen van Siako, waar u in een kamer werd opgesloten en werd geslagen. De reden hiervoor was dat er mensen van het leger naar de winkel kwamen. U werd er twee dagen en twee nachten opgesloten, toen er plots een oorlog startte tussen de taliban en het nationale leger. U kwam buiten en u zag dat uw bewakers in alle richtingen aan het vluchten waren. U nam van de gelegenheid gebruik om zelf ook te ontsnappen en u bent al lopend naar huis teruggekeerd. Uw moeder en uw oom besloten dat u niet langer in Afghanistan kon blijven, uw oom regelde uw reis naar Europa en nog dezelfde dag bent u vertrokken richting Europa.*

*U kwam ongeveer twee maanden later, op 11 november 2015, aan in België en u vroeg op 26 november 2015 asiel aan.*

*U heeft maandelijks telefonisch contact met uw oom langs moederskant.*

### **Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.**

*Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u tijdens het gehoor volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een taskara van uw moeder, een verzoek van uw vader om een nieuwe taskara op te maken en een brief van de ouderlingen van het dorp die de problemen bevestigen. Na het eerste gehoor bezorgt u het CGVS zeven foto's waarop u zelf te zien bent, onder andere tijdens uw activiteiten als kleermaker en een taskara van uw oom langs moederszijde.*

## **B. Motivering**

**Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.**

**Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd.** Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 12 februari 2016 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op datum van 8 december 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar volgens het onderzoek een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt de werkelijke leeftijd nog hoger. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Uit het feit dat u zowel bij uw asielaanvraag op 26 november 2015 verklaarde minderjarig te zijn, als tijdens uw gehoor voor het CGVS op 10 januari 2017 zelfs na confrontatie met de beslissing van de dienst Voogdij bleef volhouden een leeftijd te hebben van 16 jaar (gehoorverslag CGVS I, dd. 10/01/2017, p. 3) en ook een taskara neerlegt die melding maakt van de leeftijd van 14 jaar op 1/1/1392 AK (21 maart 2013 GK), blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. Deze conclusie tast niet enkel de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan, maar maakt ook dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara.

**Vervolgens moet worden opgemerkt dat de motieven van uw asielrelaas, met name uw ontvoering door de taliban omwille van uw werk als kleermaker, niet geloofwaardig zijn.**

U slaagt er niet in om geloofwaardig te maken dat een soldaat van het Afghaanse leger regelmatig langskwam in jullie winkel tijdens zijn patrouille. Zo kunt u niets van informatie geven over deze persoon die wekelijks in jullie winkel langskwam, zagezegd om wat te rusten en thee te drinken. U kent de naam niet van deze persoon (CGVS I, p. 25), noch weet u te zeggen van waar hij afkomstig was en wat hij precies deed (CGVS I, p. 26). Ook weet u niet waarom de soldaat plots vaker naar de winkel kwam (CGVS I, p.26). Het is niet geloofwaardig dat u letterlijk niets kunt vertellen over een persoon die sinds lange tijd minstens een keer in de week langkomt op uw werkplaats, in legeruniform, zagezegd om wat uit te rusten (CGVS I, p. 26), zeker aangezien u aangeeft dat u ook reeds kleren voor hem heeft gerepareerd en bijgevolg reeds rechtstreeks met hem contact heeft gehad (CGVS I, p. 26). Daarenboven heeft u tijdens uw eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gezegd dat een militair drie dagen voor uw vlucht een uniform kwam brengen dat moest hersteld worden en dat dat net de reden was waarom u verdacht werd van spionage (vragenlijst CGVS, dd. 13 april 2014, vraag 5). Gevraagd waarom u toen niet heeft gezegd dat deze soldaat wekelijks of meer langskwam in de winkel, zegt u dat u dit niet werd gevraagd (CGVS I, p. 26). Aangezien u gevraagd werd om kort alle feiten weer te geven die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst, mag er verwacht worden dat u nauwkeurigere informatie zou geven over de aanleiding van uw ontvoering door de taliban. Het feit dat u er niet in slaagt om meer informatie te geven over deze soldaat van het Afghaanse leger, die aan de oorzaak ligt van uw problemen met de taliban, uw ontvoering en uw vlucht uit Afghanistan, maakt u het niet geloofwaardig dat u in een winkel heeft gewerkt waar een soldaat van het Afghaanse leger wekelijks meermaals langskwam om te rusten en thee te drinken.

**Daarenboven slaagt u er niet in om uw gevangenschap in de bergen en uw ontsnapping geloofwaardig te maken.** Zo kunt u geen doorleefd relaas geven van hetgeen u tijdens deze twee dagen hebt meegemaakt. U vertelt dat u werd geslagen en dat ze zeiden dat ze u zouden doden, maar meer kunt u niet vertellen over deze twee dagen gevangenschap (CGVS I, p. 29). Het enige wat u nog meer kan zeggen over uw gevangenschap is dat u enerzijds in een donkere kamer zat zonder lamp (CGVS I, p. 30), maar dat u anderzijds zegt dat de deur wel steeds geopend was en bewaakt werd door de taliban, die voor de deur stond (CGVS I, p. 31). Indien u daadwerkelijk twee dagen door de taliban gevangen werd gezet terwijl er zich talibs binnen uw gezichtsveld en op gehooraafstand bevonden mag het verbazen dat u van deze ingrijpende gebeurtenis niet meer details zijn bijgebleven. Voorts wekt ook de wijze waarop u door de taliban gevangen werd gezet verwondering. U verklaart dat u in een kamer werd vastgehouden, met uw handen vastgebonden. De deur van de kamer was steeds geopend en werd onafgebroken bewaakt door één of twee talibs, zo zegt u (CGVS I, p.30-31). Het is vreemd dat de talibs ervoor kozen u van bewakers te voorzien die permanent u in het oog moesten houden en ze u niet op eenvoudigere manieren het vluchten trachtten te beletten zoals door de deur op slot te doen of door u te knevelen. De vreemde wijze waarop de taliban u gevangen hield stelde u in staat te vluchten eens de talibs aangevallen werden. Over dit gevecht verklaart u dat de talibs allen wegvluchten in de bergen omdat de enige kamer die beschikbaar was door u gebruikt werd (CGVS I, p.32). Deze verklaring is tegenstrijdig met uw verklaring enkele vragen eerder, waarin u letterlijk zei dat de talibs zelf in een andere kamer zaten (CGVS I, p. 29). Het feit dat u er niet in slaagt doorleefde en consistente verklaringen af te leggen over uw gevangenschap, doet verder afbreuk aan uw asielrelaas.

Bovendien slaagt u er zelfs niet in om consistente verklaringen af te leggen over uw vlucht uit uw geboortedorp. Zo beweert u enerzijds dat u gevlucht bent tijdens de nacht, namelijk om 11pm (CGVS I, p. 33), terwijl u anderzijds beweert dat u op een dinsdag rond de middag bent gevlucht (CGVS II, dd. 3 april 2017, p. 18). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid ontkende u formeel eerstgenoemde verklaring te hebben afgelegd. Het louter ontkennen van uw eerste verklaring doet geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Daarbij valt het eveneens op dat u niet weet hoe uw oom uw reis naar Europa zo snel heeft kunnen regelen. U verklaart dat u dezelfde dag dat u ontsnapte uit handen van de taliban uw reis kon aanvatten (CGVS I, p.32). Het is zeer opvallend dat uw oom in slechts enkele uren tijd een smokkelaar kon vinden die vertrekkensklaar was en een regeling kon treffen voor uw reis. Hierover moest u tijdens uw eerste gehoor bekennen dat u niet weet waar uw oom zo snel het geld vandaan heeft gehaald om uw reis te regelen (CGVS I, p.32,33). Tijdens uw tweede gehoor werd u opnieuw gevraagd hoe uw oom uw reis kon bekostigen. Ondanks de telefonische contacten die u sinds uw eerste gehoor op het CGVS met uw oom heeft gehad moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven (CGVS II, p.3,15). Uw verklaring dat uw oom het u toch niet zou zeggen kan gezien het CGVS u beschouwt als een volwassen man niet aanvaard worden (CGVS II, p.16).

Het geloof in uw asielrelaas wordt verder aangetast door de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen die uw moeder in haar brief aan de dorpsoudsten aflegt. Zo beweert uw moeder dat u persoonlijk een contract had met de overheid om uniformen van het nationale leger te maken. Dit strookt niet met uw verklaringen, waarin u beweert dat u niet veel moest doen voor de mensen van het Afghaans leger, enkel wat broeken smaller maken of t-shirts repareren (CGVS I, p. 24). Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt dat deze verklaring tegenstrijdig is met de inhoud van de brief, blijft u bij uw eerdere verklaringen, namelijk dat u geen contract heeft met de overheid, en dat u niet weet waarom dit in de brief staat (CGVS II, p. 13-14). Daarenboven staat in de brief beschreven dat u verschillende waarschuwingen en bedreigingen heeft gekregen van de taliban om de samenwerking met de overheid stop te zetten en geen kleren meer te maken voor hen, terwijl u tijdens het gehoor aangeeft dat u slechts een keer bent benaderd door de taliban (CGVS I, p. 30), en dat u geen brieven of waarschuwingen heeft ontvangen (CGVS II, p. 14). Het blijkt bijgevolg duidelijk dat de brief die u neerlegt uw asielrelaas niet ondersteunt. Integendeel, het ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

**U heeft bijgevolg uw vervolgingsfeiten als zijnde een kleermaker uit Surkhrot, die ontvoerd is geweest en met de dood is bedreigd door de taliban, niet geloofwaardig gemaakt.** U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel onder andere in de provincies Kabul, Balkh en in uw provincie in de stad Jalalabad geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een

*terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.*

*Niettegenstaande u bij de aanvang van beide gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I, p. 2 & CGVS II, p. 1 & 18), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van uw oom langs moederszijde als ongeletterde landbouwer in Surkhrot en aan uw eigen profiel als ongeschoolde jongen uit een landbouwomgeving.*

*U bent er immers niet in geslaagd het profiel van uw oom langs moederszijde, A(...), de persoon die u tijdens het gehoor bij de DVZ (vragenlijst CGVS, dd. 13 april 2016, vraag 5) bij naam noemde als de persoon die uw reis heeft geregeld, geloofwaardig te maken. Zo beweert u dat uw oom een ongeletterd persoon is, die woont in Surkhrot en werkt als landbouwer op zijn persoonlijke gronden en sinds de dood van uw vader, ook op de velden van uw familie (CGVS I, p. 22 & CGVS II, p. 3). Bovendien beweert u dat u nog maandelijks contact heeft met deze oom (CGVS I, p. 12 & CGVS II, p. 2-3) en dat hij de persoon is die uw documenten heeft opgestuurd (CGVS I, p. 20 & CGVS II, p. 17). Het is dan ook verwonderlijk dat u er niet in slaagt om enige informatie te verstrekken over zijn landbouwactiviteiten op de gronden van uw familie. Zo weet u wel welke gewassen hij teelde, maar slaagt u er niet meer informatie te geven over wanneer deze gewassen precies geteeld worden (CGVS II, p. 4). Het enige wat u weet te melden is dat tarwe op het einde van de zomer wordt geoogst, hetgeen volgens de informatie van het CGVS in de provincie Nangarhar in het begin van de zomer blijkt te zijn (CGVS II, p. 4). Uw zeer gebrekkige kennis over de landbouwactiviteiten van uw oom doen trouwens niet enkel vragen rijzen over de job van uw oom als landbouwer, maar ook over uw eigen herkomst uit Khairabad. Immers, van iemand die zijn hele leven in een landbouwomgeving heeft doorgebracht en bovendien afkomstig is uit een landbouwerfamilie, mag verwacht worden dat u een minimale kennis heeft over de gewassen die in uw regio worden geteeld, zelfs al bent u een kleermaker van beroep. U geeft immers zelf aan dat u de gronden passeerde wanneer u naar en van uw winkel ging (CGVS II, p. 5). Ook is het vreemd dat u als oudste zoon niet weet op welke manier uw oom langs moederszijde uw familie vergoedde voor het gebruik van uw land (CGVS II, p. 16), noch weet u te vertellen hoe uw oom uw reis heeft bekostigd (CGVS II, p. 15-16), noch hoeveel hij precies voor uw reis heeft betaald (CGVS II, p. 5).*

*Daarenboven is het opmerkelijk dat het telefoonnummer dat uw oom heeft gebruikt om uw documenten uit Afghanistan op te sturen op facebook gelinkt is met een zekere A(...)-A(...) Q(...), zie administratief dossier, dezelfde naam als die van uw oom. U valt uit de lucht wanneer u wordt verteld dat uw ongeletterde oom volgens facebook een shopkeeper in Jalalabad is, gewerkt heeft in Kabul en gestudeerd heeft aan de universiteit van Nangarhar. U blijft echter bij uw verklaring dat deze persoon niet uw oom is, dat u niet weet wie deze persoon is en dat uw oom een ongeletterd persoon is die zeker geen facebookprofiel heeft (CGVS II, p. 22). Het is daarbij opmerkelijk dat hoewel u 20 dagen geleden de laatste keer contact heeft gehad met uw oom, u tijdens het gesprek vergeten vragen bent van wie het telefoonnummer precies was dat uw oom op de omslag heeft vermeld toen hij de documenten opstuurde (CGVS II, p. 5,15). Er kan echter niet volgehouden worden dat het telefoonnummer dat uw oom vermeldt bij zijn adres op de enveloppe per toeval verwijst naar een facebookaccount op naam van uw oom. De gegevens uit het facebookaccount die uw oom omschrijven als een geletterde winkelier uit Jalalabad doen dan ook besluiten dat u het CGVS geen zicht wilt bieden op uw werkelijk familienetwerk in Afghanistan.*

*Naast het profiel van uw oom rijzen er ook vragen over uw eigen profiel als zijnde ongeschoolde jongen uit een landbouwomgeving. Vooreerst moet er benadrukt worden dat u, zoals eerder aangehaald, door u minstens vijf jaar jonger voor te doen geen zicht wilt geven op uw werkelijke levensomstandigheden voor uw komst naar België. Daarnaast is het niet enkel opmerkelijk dat uw kennis over de landbouwactiviteiten in uw directe omgeving te wensen overlaat, zoals hierboven reeds beschreven, ook kunnen er vragen gesteld worden bij uw profiel van ongeschoolde jongeman. Het CGVS dient immers op te merken dat u wel zeer vlot overweg kunt met uw facebookaccount voor een ongeletterde jongen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, geeft u als eerste verklaring dat u in België naar school gaat (CGVS II, p. 18). Maar als u er vervolgens op gewezen wordt dat u tevens vlot gebruik maakt van het Pashtou op facebook, beweert u plots dat een vriend uit het centrum dit voor u schrijft op facebook (CGVS II, p. 18), hetgeen weinig waarschijnlijk is. U slaagt er bijgevolg niet in om uw profiel als ongeletterde jongeman uit een landbouwomgeving geloofwaardig te maken.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel, de beroepsactiviteit en de verblijfplaats van uw oom langs moederskant en de financiële situatie van u en uw familie. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.*

*Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.*

*Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.*

*De neergelegde stukken die hierboven nog niet besproken werden kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Vooreerst wordt de bewijswaarde van uw taskara ernstig ondermijnd door de vaststellingen van de Dienst Voogdij aangaande uw werkelijke leeftijd. De overige stukken met name de taskara van uw moeder, de taskara van uw oom, het verzoek van uw vader om een nieuwe taskara, de foto's en de enveloppe missen bewijskracht om uw verklaringen over uw asielmotieven, uw profiel of het profiel van uw oom te kunnen onderschrijven.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Het verzoekschrift**

In een enig middel, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Met betrekking tot het motief in de bestreden beslissing dat hij de Belgische asielinstanties zou hebben proberen misleiden daar uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd door de Dienst Voogdij blijkt dat hij geen 16 jaar is, zoals hij beweert, maar minimum 21,3 jaar, merkt verzoeker, verwijzend naar een internetartikel uitgaande van The Independent, op dat veel Afghanen hun precieze geboortedatum niet kennen en dat dit niets te maken heeft met kwade trouw, doch wel met de chaos waarin het land zich bevindt.

Waar geen geloof wordt gehecht aan zijn bewering dat een soldaat van het Afghaanse leger tijdens zijn patrouille regelmatig langskwam in de winkel waar hij als kleermaker werkte, verduidelijkt verzoeker dat

hij niet veel details kon geven over deze soldaat omdat hij niet vaak rechtstreeks contact met de cliënten had nu het voornamelijk zijn baas was die sprak. Hij vervolgt dat hij meer achteraan in de winkel werkte en dat hij, omwille van de luide machines waarmee hij diende te werken, de gesprekken niet goed kon volgen. Verzoeker geeft aan dat indien verwerende partij hem die vraag tijdens het interview had gesteld, hij daar op had kunnen antwoorden.

Wat betreft zijn gevangenschap, verduidelijkt verzoeker dat het huis waarvan sprake is eigenlijk maar twee kamers bevatte. Hij specificeert dat hij in één kamer gevangen zat, die ook soms gebruikt werd, en dat in de andere kamer de talibs zaten. Verzoeker licht verder toe dat de deur van zijn kamer noch constant gesloten, noch constant open was en dat dit een beetje van het moment afhing.

Wat betreft zijn vlucht uit zijn geboortedorp, betoogt verzoeker dat hij herhaaldelijk gesteld heeft dat zijn vlucht "om 11 pm" een vergissing betreft en dat hij dat nooit gezegd heeft. Hij wijst erop dat vergissingen snel gebeurd zijn en, ongeacht of deze te wijten zijn aan zichzelf, aan de interviewer of aan de tolk, moeten kunnen worden rechtgezet. Verzoeker legt uit dat zijn oom via vrienden zeer snel een smokkelaar gevonden heeft, maar nooit verteld heeft hoe precies. Verzoeker vervolgt dat het niet is omdat de botsan hier in België stelt dat hij meerderjarig is, dat hij in Afghanistan *mutatis mutandis* als meerderjarig werd gepercipieerd.

Waar naar de brief van zijn moeder verwezen wordt, herhaalt verzoeker dat zijn moeder de details niet kende en dat zij zich kennelijk vergist heeft.

Waar hem verweten wordt een gebrekkige kennis te hebben over de lokale landbouwactiviteiten, werpt verzoeker op dat hij zelf geen landbouwer was en dat hij, ofschoon hij de zaai- en oogsttijden niet kent, wel weet welke gewassen zijn oom teelde. Hij stelt dat het niet is omdat men in een landbouwgebied leeft, dat men automatisch weet wanneer de landbouwers wat aan het doen zijn en meent dat verwerende partij een verkeerde assumptie maakt en onzorgvuldig te werk is gegaan.

## 2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-

generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

### 2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde leeftijd en zijn poging om op dit vlak de Belgische asielinstanties te misleiden niet enkel de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen aantast, doch ook maakt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van zijn taskara, en omdat (ii) er geen geloof kan gehecht worden aan zijn ontvoering door de taliban omwille van zijn werk als kleermaker, gezien de beperkte informatie over de soldaat die regelmatig tijdens zijn patrouille in de winkel zou zijn langsgesproken, gezien hij geen doorleefd relaas kan weergeven van hetgeen hij tijdens zijn gevangenschap in de bergen heeft meegemaakt, gezien hij geen consistente verklaringen aflegt over zijn vlucht uit zijn geboortedorp, en gelet op de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de verklaringen die zijn moeder in haar brief aan de dorpsoudsten aflegt. Daarbij wordt nog overwogen dat de door verzoeker neergelegde stukken de appreciatie van de commissaris-generaal niet kunnen ombuigen.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet. Uit het administratief dossier (stuk 15) blijkt dat de Dienst Voogdij, nadat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) reeds twijfel had geuit omtrent de leeftijd van verzoeker, op 8 december 2015 een medisch onderzoek liet uitvoeren waaruit bleek dat verzoeker op dat ogenblik ouder was dan 18 jaar. Uit dit onderzoek blijkt dat het onmogelijk is dat verzoeker op 30 november 1999 zou zijn geboren en dus minderjarig zou zijn.

Verzoeker werpt hiertegen op dat het algemeen geweten is dat veel Afghanen hun precieze geboortedatum niet kennen en dat dit niets met kwade trouw te maken heeft. Uit het administratief dossier blijkt evenwel duidelijk dat verzoeker bij de DVZ een exacte geboortedatum wist op te geven en verklaarde geboren te zijn op 30 november 1999 (adm. doss., stukken 19, 20 en 21). Ook bij het CGVS verklaarde verzoeker 16 jaar te zijn omdat zijn taskara dit aantoonde (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 10 januari 2017, p. 3). Uit nazicht van deze taskara blijkt evenwel dat hierin de exacte geboortedatum van verzoeker niet vermeld staat. Deze taskara maakt enkel melding van de leeftijd van 14 jaar op 1/1/1392. In zoverre wordt aangenomen dat veel Afghanen hun exacte geboortedatum niet kennen, kan bovendien niet worden aanvaard dat verzoeker, die overigens wel een exacte geboortedatum wist op te geven, *in casu* gelooft minstens vijf jaar jonger te zijn dan hij daadwerkelijk is. De vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet met een vermoede afwijking van meer dan vijf jaar, ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt vervolgens dat de commissaris-generaal op een uitgebreid gemotiveerde wijze tot de vaststelling komt dat geen geloof kan worden gehecht aan de motieven van het asielrelaas van verzoeker als zou hij omwille van zijn werk als kleermaker door de taliban ontvoerd zijn.

Zo wordt geen geloof gehecht aan zijn bewering dat een soldaat van het Afghaanse leger tijdens zijn patrouille regelmatig langskwam in de winkel waar verzoeker als kleermaker werkte aangezien verzoeker weinig informatie over deze persoon kon geven, hij ook niet weet waarom deze persoon plots vaker in de winkel kwam en hij tijdens het eerste gehoor op de DVZ niet heeft gezegd dat deze soldaat wekelijks of meer langskwam. Verzoeker betoogt dat hij niet veel details kon geven over deze soldaat omdat hij niet vaak rechtstreeks contact had met de cliënten nu het voornamelijk zijn baas was die sprak en hij meer achteraan in de winkel werkte waardoor hij de gesprekken niet goed kon volgen, doch



overtuigt niet. Ofschoon hij tijdens zijn gehoor heeft aangegeven dat hij niet veel gebabbeld heeft met de soldaat, kan van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij op zijn minst de naam kent van deze persoon, wat deze precies deed en waarom deze plots vaker naar de winkel kwam (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 10 januari 2017, p. 25-26). Zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, is het niet geloofwaardig dat verzoeker letterlijk niets kan vertellen over een persoon die sinds lange tijd minstens een keer per week in legeruniform langskomt op zijn werkplaats, zogezegd om wat uit te rusten, zeker aangezien verzoeker aangeeft dat hij ook reeds kleren voor hem heeft gerepareerd en bijgevolg reeds rechtstreeks met hem contact heeft gehad (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 10 januari 2017, p. 26). Dat verzoeker niet vaak contact had met deze soldaat, doet hieraan geen afbreuk. Daarenboven gaat verzoeker met zijn betoog volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat hij tijdens het interview op de DVZ gezegd had dat een militair drie dagen voor zijn vlucht een uniform kwam brengen dat moest hersteld worden en dat dat de reden was waarom hij verdacht werd van spionage (adm. doss., stuk 19, vragenlijst CGVS, vraag 3.5), zonder hierbij te vermelden dat deze wekelijks of meer langskwam in de winkel. Aangezien verzoeker gevraagd werd om kort alle feiten weer te geven die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, mag er verwacht worden dat hij nauwkeurigere informatie zou geven over de aanleiding van zijn ontvoering door de taliban. Doordat hij er niet in slaagt meer informatie te geven over de soldaat van het Afghaanse leger die aan de oorzaak ligt van zijn problemen met de taliban, zijn ontvoering en zijn vlucht uit Afghanistan, maakt verzoeker het niet geloofwaardig dat hij in een winkel heeft gewerkt waar een soldaat van het Afghaanse leger wekelijks meermaals langskwam om te rusten en thee te drinken.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker er niet in slaagt om zijn gevangenschap in de bergen en zijn ontsnapping geloofwaardig te maken. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

*“Zo kunt u geen doorleefd relaas geven van hetgeen u tijdens deze twee dagen hebt meegemaakt. U vertelt dat u werd geslagen en dat ze zeiden dat ze u zouden doden, maar meer kunt u niet vertellen over deze twee dagen gevangenschap (CGVS I, p. 29). Het enige wat u nog meer kan zeggen over uw gevangenschap is dat u enerzijds in een donkere kamer zat zonder lamp (CGVS I, p. 30), maar dat u anderzijds zegt dat de deur wel steeds geopend was en bewaakt werd door de taliban, die voor de deur stond (CGVS I, p. 31). Indien u daadwerkelijk twee dagen door de taliban gevangen werd gezet terwijl er zich talibs binnen uw gezichtsveld en op gehooraafstand bevonden mag het verbazen dat u van deze ingrijpende gebeurtenis niet meer details zijn bijgebleven. Voorts wekt ook de wijze waarop u door de taliban gevangen werd gezet verwondering. U verklaart dat u in een kamer werd vastgehouden, met uw handen vastgebonden. De deur van de kamer was steeds geopend en werd onafgebroken bewaakt door één of twee talibs, zo zegt u (CGVS I, p.30-31). Het is vreemd dat de talibs ervoor kozen u van bewakers te voorzien die permanent u in het oog moesten houden en ze u niet op eenvoudigere manieren het vluchten trachtten te beletten zoals door de deur op slot te doen of door u te knevelen. De vreemde wijze waarop de taliban u gevangen hield stelde u in staat te vluchten eens de talibs aangevallen werden. Over dit gevecht verklaart u dat de talibs allen wegvluchtten in de bergen omdat de enige kamer die beschikbaar was door u gebruikt werd (CGVS I, p.32). Deze verklaring is tegenstrijdig met uw verklaring enkele vragen eerder, waarin u letterlijk zei dat de talibs zelf in een andere kamer zaten (CGVS I, p. 29). Het feit dat u er niet in slaagt doorleefde en consistente verklaringen af te leggen over uw gevangenschap, doet verder afbreuk aan uw asielrelaas.”*

Verzoeker verduidelijkt dat het huis waarvan sprake eigenlijk maar twee kamers bevatte, doch blijft steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. De overige in de bestreden beslissing gedane opmerkingen met betrekking tot zijn gevangenschap laat verzoeker overigens onbesproken.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing slaagt verzoeker er bovendien evenmin in om consistente verklaringen af te leggen over zijn vlucht uit zijn geboortedorp. Zo zijn zijn verklaringen op het CGVS omtrent het tijdstip van zijn vlucht tegenstrijdig. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat zijn vlucht om “11 pm” een vergissing betreft en dat hij dat nooit gezegd heeft, doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt onmiskenbaar dat hij enerzijds verklaard heeft dat hij “in de nacht” gevlucht is, namelijk om “11 pm” (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 10 januari 2017, p. 33), terwijl hij anderzijds verklaarde dat hij op een dinsdag “rond de middag” is gevlucht (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 3 april 2017, p. 18). Het louter ontkennen van zijn eerste verklaring doet geen enkele afbreuk aan deze vastgestelde tegenstrijdigheid, die pertinent is en grondslag vindt in het administratief dossier. Verzoekers verklaringen zijn duidelijk. Door zich louter af te vragen of “de vergissing” gebeurd

is door zichzelf of de interviewer of de tolk, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Een dergelijk verweer is niet ernstig.

De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de verklaringen die zijn moeder in haar brief aan de dorpsoudsten heeft afgelegd, ondermijnen verder verzoekers asielrelaas. Verzoeker herhaalt dat zijn moeder de details niet kende en dat zij zich aldus kennelijk vergist heeft, doch beperkt zich met zijn argumentatie louter tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor op het CGVS afgelegde verklaringen. Het komt evenwel aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoeker *in casu* met een dergelijk betoog in gebreke blijft.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

#### 2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, wijst de Raad er op dat er ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan

verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de stad Jalalabad een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Te dezen blijkt uit de actuele en objectieve informatie van het CGVS, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen Kabul en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is en dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Wat de veiligheidssituatie betreft, verschilt de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie (adm. doss., stuk 18, map met 'Landeninformatie', document 8, "*Jalalabad grootstedelijk gebied*") blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de facto* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 14 december 2016 (adm. doss., stuk 18, map met 'Landeninformatie', document 6) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berrmbommen of magnetische *Improvised Explosive Devices* (IED's) op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van Islamitische Staat (IS) in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad

blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, weerleggen of ontkrachten.

De Raad is voorts van oordeel dat van verzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de provinciehoofdstad Jalalabad vestigt.

Vooreerst blijkt uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen ook dat alleenstaande mannen, zoals *in casu* verzoeker, en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Gelet hierop, kan van verzoeker, die een volwassen, gezonde jongeman is, redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich in de stad Jalalabad vestigt, temeer nu aan het profiel van zijn oom langs moederszijde als ongeletterde landbouwer in Surkhrod en aan zijn eigen aangemeten profiel als ongeschoolde jongen uit een landbouwomgeving geen geloof kan worden gehecht. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

*“U bent er immers niet in geslaagd het profiel van uw oom langs moederszijde, A.(...), de persoon die u tijdens het gehoor bij de DVZ (vragenlijst CGVS, dd. 13 april 2016, vraag 5) bij naam noemde als de persoon die uw reis heeft geregeld, geloofwaardig te maken. Zo beweert u dat uw oom een ongeletterd persoon is, die woont in Surkhrot en werkt als landbouwer op zijn persoonlijke gronden en sinds de dood van uw vader, ook op de velden van uw familie (CGVS I, p. 22 & CGVS II, p. 3). Bovendien beweert u dat u nog maandelijks contact heeft met deze oom (CGVS I, p. 12 & CGVS II, p. 2-3) en dat hij de persoon is die uw documenten heeft opgestuurd (CGVS I, p. 20 & CGVS II, p. 17). Het is dan ook verwonderlijk dat u er niet in slaagt om enige informatie te verstrekken over zijn landbouwactiviteiten op de gronden van uw familie. Zo weet u wel welke gewassen hij teelde, maar slaagt u er niet meer informatie te geven over wanneer deze gewassen precies geteeld worden (CGVS II, p. 4). Het enige wat u weet te melden is dat tarwe op het einde van de zomer wordt geoogst, hetgeen volgens de informatie van het CGVS in de provincie Nangarhar in het begin van de zomer blijkt te zijn (CGVS II, p. 4). Uw zeer gebrekkige kennis over de landbouwactiviteiten van uw oom doen trouwens niet enkel vragen rijzen over de job van uw oom als landbouwer, maar ook over uw eigen herkomst uit Khairabad. Immers, van iemand die zijn hele leven in een landbouwomgeving heeft doorgebracht en bovendien afkomstig is uit een landbouwerfamilie, mag verwacht worden dat u een minimale kennis heeft over de gewassen die in uw regio worden geteeld, zelfs al bent u een kleermaker van beroep. U geeft immers zelf aan dat u de gronden passeerde wanneer u naar en van uw winkel ging (CGVS II, p. 5). Ook is het vreemd dat u als oudste zoon niet weet op welke manier uw oom langs moederszijde uw familie vergoedde voor het gebruik van uw land (CGVS II, p. 16), noch weet u te vertellen hoe uw oom uw reis heeft bekostigd (CGVS II, p. 15-16), noch hoeveel hij precies voor uw reis heeft betaald (CGVS II, p. 5).*

*Daarenboven is het opmerkelijk dat het telefoonnummer dat uw oom heeft gebruikt om uw documenten uit Afghanistan op te sturen op facebook gelinkt is met een zekere A.(...)-A.(...) Q.(...), zie administratief dossier, dezelfde naam als die van uw oom. U valt uit de lucht wanneer u wordt verteld dat uw ongeletterde oom volgens facebook een shopkeeper in Jalalabad is, gewerkt heeft in Kabul en gestudeerd heeft aan de universiteit van Nangarhar. U blijft echter bij uw verklaring dat deze persoon niet uw oom is, dat u niet weet wie deze persoon is en dat uw oom een ongeletterd persoon is die zeker geen facebookprofiel heeft (CGVS II, p. 22). Het is daarbij opmerkelijk dat hoewel u 20 dagen geleden de laatste keer contact heeft gehad met uw oom, u tijdens het gesprek vergeten vragen bent van wie het telefoonnummer precies was dat uw oom op de omslag heeft vermeld toen hij de documenten opstuurde (CGVS II, p. 5,15). Er kan echter niet volgehouden worden dat het telefoonnummer dat uw oom vermeldt bij zijn adres op de enveloppe per toeval verwijst naar een facebookaccount op naam van uw oom. De gegevens uit het facebookaccount die uw oom omschrijven als een geletterde winkelier uit Jalalabad doen dan ook besluiten dat u het CGVS geen zicht wilt bieden op uw werkelijk familienetwerk in Afghanistan.*

*Naast het profiel van uw oom rijzen er ook vragen over uw eigen profiel als zijnde ongeschoolde jongen uit een landbouwomgeving. Vooreerst moet er benadrukt worden dat u, zoals eerder aangehaald, door u minstens vijf jaar jonger voor te doen geen zicht wilt geven op uw werkelijke levensomstandigheden voor uw komst naar België. Daarnaast is het niet enkel opmerkelijk dat uw kennis over de landbouwactiviteiten in uw directe omgeving te wensen overlaat, zoals hierboven reeds beschreven, ook kunnen er vragen gesteld worden bij uw profiel van ongeschoolde jongeman. Het CGVS dient immers op te merken dat u wel zeer vlot overweg kunt met uw facebookaccount voor een ongeletterde jongen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, geeft u als eerste verklaring dat u in België naar school gaat (CGVS II, p. 18). Maar als u er vervolgens op gewezen wordt dat u tevens vlot gebruik maakt van het Pashtou op facebook, beweert u plots dat een vriend uit het centrum dit voor u schrijft op facebook (CGVS II, p. 18), hetgeen weinig waarschijnlijk is. U slaagt er bijgevolg niet in om uw profiel als ongeletterde jongeman uit een landbouwomgeving geloofwaardig te maken."*

Algemene kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten aan die voorgaande vaststellingen weerleggen of ontcrachten. In tegenstelling tot wat hij poneert, mag van verzoeker, die beweert zijn hele leven in een landbouwomgeving te hebben doorgebracht en bovendien afkomstig te zijn uit een landbouwerfamilie, wel degelijk worden verwacht dat hij een minimale kennis heeft over de gewassen die in zijn regio worden geteeld, zelfs al is hij een kleermaker van beroep. Dit betreffen immers feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van verzoeker. Verzoeker geeft overigens zelf aan dat hij de gronden passeerde wanneer hij naar en van zijn winkel ging (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 3 april 2017, p. 5).

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Voor zover verzoeker geen genoegen zou nemen met het onderzoek naar het redelijk en veilig vestigingsalternatief in Jalalabad, verwijst de Raad nog naar een rapport over de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar (adm. doss., stuk 18, map met 'Landeninformatie', document 7, "Report Afghanistan: The Security Situation in Nangarhar Province" van 13 oktober 2016), meer bepaald naar bladzijde 21 van het rapport dat in het bijzonder de veiligheidssituatie in het district Surkhrod, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, aanbelangt. De Raad ontwaart hierin evenmin elementen waaruit kan blijken dat zich een andere beoordeling opdringt. Integendeel, uit deze informatie blijkt dat het geweld dat in de districten Behsud en Surkhrod plaatsvindt, evenzeer doelgericht van aard is. Het geweld in beide districten is eveneens voornamelijk gericht tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten, meestal in de vorm van kleinere aanslagen op politiestations en op voertuigen van de veiligheidsdiensten. Daarnaast vonden er in beide districten ook enkele aanslagen plaats op personen die met de overheid worden gelieerd.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.7. Het enig middel is ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN